

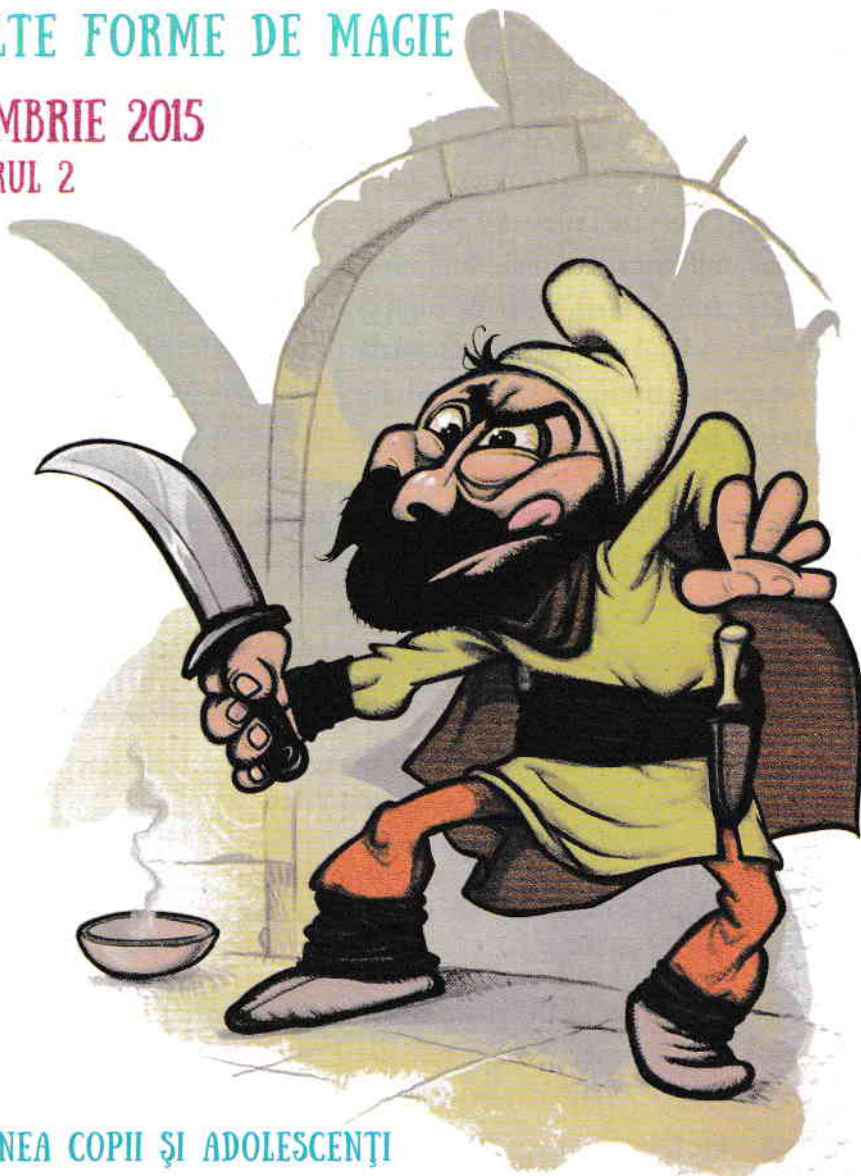
LIBRIS

We know
books

ORDINUL POVESTITORILOR

REVISTĂ DE SCRIERE CREATIVĂ
ȘI ALTE FORME DE MAGIE

NOIEMBRIE 2015
NUMĂRUL 2

SECȚIUNEA COPIL ȘI ADOLESCENȚI
A ORDINULUI POVESTITORILOR
ESTE SUSȚINUTĂ DE

ARTHUR

MAESTRII POVESTITORI

Răzvan_05.docx	4
Un interviu cu scriitorul Horia Corcheș.	7

UCENICII SCRITORII

ALEXIA CĂLAE <i>Spre o altă lume</i>	10
BIANCA DOBRIN <i>O temă bine documentată</i>	13
ALEXANDRU BOGDAN <i>Călătoria către al Doilea Război Mondial</i>	16
FABIAN IONUȚ MARTIN <i>Visând la Ștefan cel Mare</i>	19
NICOLE QADRI <i>O excursie la Sarmizegetusa</i>	22
COPIII DIN CLASA A V-A, C.N. „MIHAI EMINESCU“, BUZĂU <i>Dacii și romanii, lupta pentru viitor</i>	24
IRINA CERNAT <i>O aventură medievală</i>	26
DELIA ELENA CÎRJONȚU <i>Vlad Ceapă și Mehmed Repententul</i>	28
ȘTEFANIA DUMITRU <i>Eu și Bob - prietenul din alte vremuri</i>	30
GABRIEL CĂRTĂRESCU <i>Ghiveci sau TM1V14</i>	32
TUDOR PINTILIE <i>Teleportarea și înțeleptul Mosina</i>	36

CRISTIAN MITREA <i>Călătoria vieții mele</i>	39
MATEI IGNAT <i>Creatorul istoriei</i>	41
PAUL CREȚU <i>O excursie în timp</i>	43
MARINA CRENGUȚA SIMION <i>Jocuri de strategie</i>	46
ANTONIA POPA <i>Ștefan cel Mare, Vlad Țepeș, Mihai Viteazu și verișoarele mele</i>	49
RAMI-MIHAI CRISTESCU <i>O altfel de istorie</i>	51

ȘCOALA CRONICARILOR

COSMIN LAZĂR <i>Nu mi-aș dori să trăiesc într-o lume lipsită de cărți</i>	54
DENISA MINDREAN <i>Am ales să devin semizeu</i>	56
ILINCA GHERASIM <i>Cât de periculoasă poate fi o asemenea aventură?</i>	59
MARIA ANDREEA GRECU <i>Ținuturi ce se schimbă în fiecare zi</i>	60
PARASCHIVA MIRIAM ICHIM <i>Suspans, prietenie, loialitate</i>	62
MARA MOLDAI <i>„Nu poți vedea bine decât cu inima“</i>	63

HORIA CORCHEȘ

Fragment din *Istoria lui Răzvan*

Astăzi, dragă Sergiu, nu m-am simțit prea bine, așadar am obținut o NESPERATĂ zi de odihnă, SINGUR acasă! O ușoară răceală a înduplecat-o pe mama să mă învoiască de la școală și să mă lase, chipurile, să mă odihnesc în pat, cu o carafă de ceai alături. Nu m-am împotrivit, tocmai cu gândul la ocazia pe care aș avea-o astfel de a mai da o raită prin trecut. Firește, în căutarea Bătrânului Înțelept, dar acum și cu gândul că aș putea aduce de pe-acolo vreo CHESTIE cu care să o cuceresc pe Cleo.

Zis și făcut, singura problemă fiind mama, care mi-a spus clar că mă va suna din oră în oră, deci trebuia să îmi calculez timpul cu mare atenție. Mi-am pus, așadar, în plus față de alte dați, un ceas pe mână, mă și mir că îl am, oricum, mai mult ca o jucărie, pentru că cine mai poartă ceas în ziua de azi?

Și astfel echipat, iată-mă în pod, cu caietul Bunucului în mâini, căutând un nou indiciu. Și, numai bine, găsesc o notiță despre Sarmizegetusa, unde-mi spusese ciobanul că ar fi capitala lui Decebal. Mă grăbesc, așadar, să intru în scenă și... mă trezesc de fapt într-o încăpere întunecată, în care văd un soldat (avea cam aceeași îmbrăcăminte ca dacul meu de pe malul Dunării). Stătea în fața unei uși, pe care pesemne o păzea, iar când m-a văzut, probabil apărând ca din NIMIC, și-a scos imediat, amenințător, sabia de la brâu.

— Copile, n-ai ce căuta aici!

Na, era el amenințător, dar și eu eram deja obișnuit cu de-astea, după aventurile avute, așa că nu m-a dat pe spate și n-am căzut lat.

M-am aplecat doar astfel încât să nu simtă că aș avea gând rău, mi-am cerut scuze pentru că dau buzna și i-am spus că aș vrea să îl văd pe Marele Preot, Vezina. Am adăugat apoi, grăbit:

— Slăvit fie-i numele!

— Marele Preot nu te poate primi! a spus scurt, de parcă ar fi fost un funcționar de la vreun ghișeu sau vreun android care mă anunța că șeful lui nu acordă AUDIENȚE.

Măi să fie, mi-am zis! Ia să-l iau mai direct!

— Eu vin din viitor, am o treabă importantă cu el și nu pot sta prea mult.

— Poți să vii și de la Zalmoxis, eu am ordin strict! Oricum, Marele Vezina nu e aici, e la Măritul Decebal, în sfat de taină.

— Sfat de taină? Decebal, Zalmoxis și Vezina?

— Zalmoxis, stăpânul cerului și al tuturor celor de pe pământ și de sub pământ, din aer și din ape, vorbește prin gura lui Vezina, slăvit să-i fie numele!

— Da? Și ce vorbește? am plusat eu.

Deja mă enerva, abia dacă scotea câteva cuvinte, nu știam cum să storc ceva de la el.

— Măritul Decebal și Marele Vezina, iar prin ei și noi, dacii de rând, suntem sub grija lui Zalmoxis în războaiele pe care le ducem împotriva armatelor romane ale lui Traian. Dar nu cumva vei fi fiind tu vreun spion al lui Traian? Prea multe întrebări pui, copile! Iar eu ți-am spus că nu ai ce căuta aici!

M-am gândit că, dacă l-aș linguși puțin, l-aș putea îmbuna și aș obține mai multe informații, așa că am făcut o față inocentă și, cu glas puțin prefăcut, m-am rugat de el.

— Nu sunt spion, viteazule dac! Eu vin din viitor și sunt un biet copil. M-am rătăcit pe aici, iar despre regele Decebal mi-a povestit câte ceva bunicul meu. Acum, dacă tot sunt aici, aș vrea să aflu mai multe.

— Dar nu spuneai că-l cauți pe Marele Vezina?

Hait, isteț dacul, așa că trebuia să o dreg.

— Păi știi că Vezina e un mare înțelept, un mare Preot și că puterile lui sunt peste marginile firii. Mă gândeam că el m-ar putea ajuta să mă întorc acasă.

HEHEHE, se pare că logica mea începuse să-l convingă și se mai îmbunase.

— Treci aici – și m-a pitit în spatele unei perdele uriașe care acoperea peretele de lângă el –, iar, când se va întoarce Marele Vezina, am să-i vorbesc despre tine.

I-am mulțumit, laudându-i înțelepciunea, și, așezat în spatele perdelei, am reușit să mai scot

de la el câte ceva. Se pare că nu trecuseră mai mult de vreo doi ani de când purtaseră un război crâncen cu armatele lui Traian, un mare împărat al unui imperiu.

— Romanii au venit cu o mulțime de legiuni¹. Dar nici noi n-am stat cu mâinile în sân. La Tape² a curs mult sânge. Și, chiar dacă au reușit să ne copleșească, iar apoi să ne mai înfrângă la Nicopolis și la Adamclisi, măritul Decebal a reușit să încheie cu ei o pace. Se știe, de altfel, că Decebal e foarte priceput în ale războiului și iscusit la faptă, știind să aleagă prilejul pentru a-l ataca pe dușman și a se retrage la timp³.

Ce zici, Sergiule, de asta? Deși părea că o luaseră binișor pe coajă, dacul părea destul de mândru de isprăvile lor! Se pare că se confirmă ceea ce simțeam și de pe vremea lui Mihai: luptele pierdute nu înseamnă neapărat înfrângeri și, uneori, negocierile și nuanțele fac diferența.

— Iar acum, ticăloșii de romani au năvălit din nou asupra noastră. Se aude că au ridicat un pod peste Dunăre⁴, au înaintat cucerind cetate după cetate și se apropie de Sarmizegetusa.

Treaba părea să fie groasă. Am calculat rapid în minte: eram la Sarmizegetusa. Romanii se apropiau. Decebal era la sfat de taină cu Vezina. În mod sigur cuțitul se apropia de os. Nu prea era de stat pe-acolo. Era posibil să nici nu-l mai prind în viață pe Vezina, dar mai mult mă interesa viața MEA, cred că îți dai seama... În plus, ceasul de la mână îmi arăta că mai am doar câteva minute până când urma să mă sune mama. Așa că eram pe punctul de a-mi scoate

¹ cercet. Istorescu – legiunile erau unități de bază ale armatei romane, cu efective variind între 4200 și 6000 de soldați.

² cercet. Istorescu – numele locului unde s-a desfășurat bătălia din anul 101 se scrie Tapae, dar se pronunță Tape. Puștiul rostește așa cum l-a auzit pe dac pronunțând, iar, programul lui de transcriere fiind neprofesional, nu are, probabil, înformația aceasta.

³ cercet. Istorescu – e ciudat cum, aici, dacul folosește exact cuvintele istoricului roman Dio Cassius.

⁴ cercet. Istorescu – este vorba, desigur, despre celebrul pod al lui Apolodor din Damasc.

LIBRIS | We know books

pulverizatorul cu apă din buzunar, când dacul a mai apucat să spună câteva cuvinte:

— Ne vom lupta până la ultima suflare, iar Decebal nu se va da prins, dar comorile noastre mai ales nu trebuie să cadă în mâna dușmanului. Noroc că măritul rege s-a gândit din timp și le-a îngropat în...

Sergiule, așa am ratat ultimele lui cuvinte, grăbit să mă întorc. Și tocmai când această ulu-

itoare mărturisire ar fi putut să mă îndrepte înspre o COMOARĂ! Pricepi legătura, nu? Comoară – bijuterie – Cleo. Telefonul mamei. Și, desigur, hotărârea mea de a mă întoarce. Trebuie să reușesc!

Te salut, Răzvan

LBRIS

We know
book

„Vorba ceea: oameni suntem cu toții! Chiar și pe axa istoriei.”

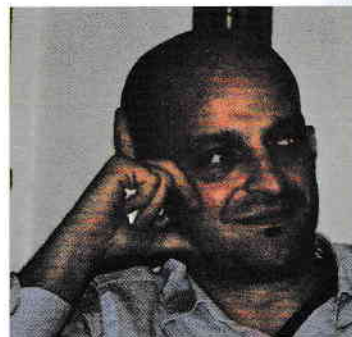
UN INTERVIU CU SCRITORUL HORIA CORCHEȘ

De data aceasta, am ales să publicăm un interviu cu scriitorul a cărui carte recentă (*Istoria lui Răzvan*) ne-a inspirat tema revistei, realizat de un tânăr povestitor: Cosmin Lazăr. Cosmin nu e jurnalist, nu are experiență cu interviurile, în schimb e un cititor pasionat, citește mult mai multe cărți decât majoritatea adulților. De altfel, mottoul blogului său este următorul: „Dacă faci ceva, fă-o cu pasiune! În caz contrar nu are sens...” Pe blog, Cosmin nu doar semnalează cărțile pe care le-a citit, dar scrie și recenzii, din dorința de a împărtăși cu alții impresii, idei și de le deschide apetitul pentru lectură. Îi urăm succes în continuare! (n.red.)

Am citit Istoria lui Răzvan cu câteva luni în urmă și mi-a plăcut extrem de mult. E evident că iubiți istoria, mai ales pe cea a românilor. Când și cum s-a născut această pasiune?

E, aici, o mică înșelătorie, de fapt: aparent sunt un iubitor de istorie, pentru că am scris o carte în care istoria ocupă cel puțin jumătate din subiect. În realitate, am scris această carte tocmai pentru că aveam o oarecare rezervă față de istorie. Elev fiind, am fost plictisit de însumările de date și de evenimente, de arhiva aceasta prăfuită, cum o percepeam, lipsită de viață. Deși în clasele gimnaziale avusesem o profesoară excelentă, doamna Moraru, prin orele căreia istoria căpăta multă culoare, asemenea unei povești, poate că atunci eram prea necopt... Apoi, în liceu, istoria a devenit doar o disciplină de studiu în care nu se mai întrezărea nimic viu, iar cauzalitatea era absentă. Interesele mele

s-au orientat în alte direcții, m-am îndepărtat de istorie. Cu timpul, apoi, mi s-a redeschis apetitul, poate și datorită înaintării în vârstă, care te obligă să cauți sensuri dincolo de istoria personală, desigur și datorită lecturilor conexe, care obligau la contextualizări istorice.

Vă considerați un patriot? Vă iubiți din toată inima țara în care v-ați născut și ați crescut?

E o întrebare care mă fâstâcește puțin. Nu pentru că nu aș avea un răspuns asumat, ci, mai ales, datorită uzurii la care a fost expus acest termen, patriotism. Până și formula pe care o utilizezi în întrebare, „a-ți iubi țara din toată inima”, are un accentuat iz de clișeu. Or patriotismul nu poate fi, în realitate, niciodată clișeizat, ca dimensiune a interiorității spirituale și emoționale.

Am să explic în formule simple ce vreau să spun. A scrie despre iubire, de exemplu, în zilele noastre, în termeni pașoptiști sau romantici, e o formă de inadecvare cel puțin, dacă nu de ridicol. Nu înseamnă, desigur, că iubirea în sine s-a ridiculizat sau s-a uzat ca sentiment. La fel și cu patriotismul: el e parte integrantă a structurii noastre interioare. Dar nu mă regăsesc în raportări făcute în termeni emfatici sau, mai trist, extremiști.

Sigur că îmi iubesc țara!

Dintre toți domnitorii și eroii țărilor române pe care îl simpatizați cel mai mult? De ce?

Nu știu dacă simpatia e sentimentul pe care l-aș asocia cu vreunul. Respectul, admirația (neclișeizată!), înțelegerea poate ar fi termenii pe care i-aș îmbrățișa mai autentic. Explicațiile, de asemenea, îmi sunt, mai degrabă, de natură intelectuală decât emoțională. Cei care înseamnă ceva în procesul evoluției noastre se situează pe planuri aproape egale: Basarab, Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul etc. Fiecare a marcat o etapă importantă din punct de vedere evolutiv, toți și-au pus amprenta, în calitatea lor de domnitori. Nu mă pot raporta empatic la vreunul ca om, sau poate mă pot raporta la toți, în egală măsură: fiecare a avut scăderile și plusurile sale. Vorba cea: oameni suntem cu toții! Chiar și pe axa istoriei.

În Istoria lui Răzvan protagonistul trăiește într-o lume a viitorului în care tehnologia primează, iar cărțile sunt obiecte de muzeu. V-ar plăcea să

trăiți într-o asemenea lume? Preferați cărțile în format electronic, sau pe cele tipărite?

Cred că premisa de la care am pornit în scrierea cărții sau cel puțin una dintre premise este tocmai aceasta: mă înspăimântă perspectiva unei lumi din care lipsesc cărțile tipărite, în care nu mai există biblioteci, instrumente de scris și miros de cerneală, cel puțin de cerneală de tipar. Nu mi-ar plăcea să trăiesc într-o astfel de lume și cu siguranță, în viața mea, nu voi ajunge să o cunosc. Nu înseamnă însă că această lume nu va exista și că nu va fi una mai bună decât cea de acum.

Ce autori și-au pus amprenta asupra dumneavoastră, v-au influențat?

În general mă sperie cei care pot enumera pe degetele de la o mână autorii care și-au pus amprenta asupra lor. Sunt speriat fie de puritatea straturilor în care au ajuns să locuiască, fie de sărăcia acestor straturi. Mai toți autorii pe care i-am citit au lăsat în mine urme, chiar dacă unele sunt greu de disociat, de încercuit cu

markerul. Cred că nu există text de autor care să nu aibă un efect asupra lectorului și spun, cu siguranță, niște truisme deja. Așadar nu voi enumera o listă de cei mai, cele mai...

Puteți preciza trei cărți citite recent și pe care le-ați recomanda și altora?

Pot indica ultimele mele trei lecturi. Din sfere de interes diferite. După ce am citit *Middlesex* al lui Jeffrey Eugenides, roman care m-a fascinat prin consistența narativă, prin forța cu care a desenat saga unei familii și asumarea unei identități marginale, am amânat câțiva ani să citesc un alt roman al aceluiași prozator. Însă am citit de curând *Intriga matrimonială*, pe care o primisem de ceva vreme de la un prieten. Am regăsit un prozator rafinat și versatil, cu un orizont imagistic și cultural extrem de bogat. Dintr-un alt domeniu, cartea psihoterapeutului Irvin Yalom *Călăul dragostei. Și alte povești de psihoterapie*, o spectaculoasă trecere în revistă a unor cazuri-limită, care demonstrează că

psihoterapia este mai mult decât o știință, mai mult decât freudianism, cognitivism sau alte -isme, o artă a empatiei și a împărtășirii. Și ca să cobor într-o zonă ludică (era să cad în clișeu și să o numesc, în ciuda credinței mele, minoră!), a literaturii pentru copii, am citit zilele trecute *Bătrânul din lună* al lui Grace Lin, o poveste simplă și sofisticată, despre tot ceea ce e important: destin, iubire, moarte, prietenie, curaj, visare etc.

În încheiere, ce sfat le-ați da tinerilor care își doresc să devină scriitori (mă număr și eu printre ei)?

Răspunsul la această întrebare e cel mai simplu. În doi pași: să citească și să scrie. Dacă nu le va ieși pasul al doilea, cu siguranță vor fi câștigați prin faptul că au făcut primul pas.

A consemnat Cosmin Lazăr, clasa a 9-a, Colegiul Național „Costache Negri“, Galați,